ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CARL OTTO LENZ
της 21ης Μαρτίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α. Ο προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση — ανώτερος υπάλληλος στη νομική υπηρεσία του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ολλανδός υπήκοος (κατηγορία Α) — αγόρασε στο Βέλγιο οικόπεδο στο οποίο έκτισε κατοικία, όπου και κατοικεί από τον Οκτώβριο του 1979. Μέρος του κεφαλαίου που απαιτήθηκε για το κτίσιμο το δανείστηκε σε γερμανικά μάρκα από γερμανική τράπεζα με έδρα το Ντύσελντορφ, η οποία έχει στις Βρυξέλλες υποκατάστημα. Το δάνειο συνήφθη, αφενός μεν, με σύμβαση του Απριλίου 1978 (σύμφωνα με την οποία όφειλε να καταβάλλει προς εξόφληση αρχικά 426 γερμανικά μάρκα (DM) το μήνα, κατόπιν δε — επειδή είχε συμφωνηθεί μεταβλητό επιτόκιο — λόγω αυξήσεως των επιτοκίων από τον Απρίλιο του 1981, 596 DM το μήνα), αφετέρου δε, με σύμβαση του Απριλίου 1979 (σύμφωνα με την οποία το ποσό που οφείλει να καταβάλλει μηνιαίως — με σταθερό επιτόκιο — ανέρχεται σε 1 410 DM). Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει υποθήκη επί του αγορασθέντος οικοπέδου για 15 χρόνια (η οποία, όμως, έχει προφανώς αποσβεσθεί εν μέρει λόγω προεξοφλήσεως του δανείου).

Ενόψει των υποχρεώσεων που απέρρεαν από τις προαναφερθείσες συμβάσεις, ο προσφεύγων ζήτησε, ήδη τον Οκτώβριο του 1979, να εμβάζονται από το μισθό του 1 836 DM το μήνα (όσα και το αρχικό ποσό) απευθείας στο υποκατάστημα της εν λόγω τράπεζας στις Βρυξέλλες, βάσει του άρθρου 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής:

« Υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει ρύθμιση που θεσπίζεται με κοινή συμφωνία των οργάνων των Κοινοτήτων, μετά από γνωμοδότηση της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο υπάλληλος μπορεί

α) μέχρι το ύψος του ποσού που εισπράττει ως αποζημίωση αποδημίας, να μεταφέρει τακτικά μέρος των αποδοχών του, μέσω του οργάνου στο οποίο υπάγεται:

— είτε στο νόμισμα της χώρας μέλους των Κοινοτήτων της οποίας είναι υπήκοος,

— είτε στο νόμισμα της χώρας μέλους των Κοινοτήτων στην οποία ευρίσκεται η κατοικία του ή η διαμονή ενός συντηρούμενου από αυτόν μέλους της οικογενείας του,

— είτε στο νόμισμα της χώρας της προηγούμενης τοποθετήσεώς του ή της χώρας της έδρας του οργάνου του, υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για υπάλληλο που υπηρετεί εκτός του εδάφους των Κοινοτήτων·

β) να πραγματοποιεί τακτικές μεταφορές που να υπερβαίνουν το ανώτατο όριο που ορίζεται στην αρχή του στοιχείου α), εφόσον προορίζονται να καλύψουν έξοδα που προκύπτουν κατά κύριο λόγο από τακτικές και αποδεδειγμένες υποχρεώσεις του ενδιαφερομένου εκτός της χώρας όπου ευρίσκεται η έδρα του οργάνου όπου υπηρετεί ή εκτός της χώρας στην οποία ασκεί τα καθήκοντά του·

γ) να μεταφέρει, κατόπιν αδείας, σε εντελώς εξαιρετικές και δεόντως αιτιολογημένες

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

περιπτώσεις, εκτός από τις τακτικές αυτές μεταφορές, τα ποσά τα οποία επιθυμεί να διαθέτει στα αναφερόμενα υπό το στοιχείο α) νομίσματα.

... »

Το αίτημά του αυτό δεν έγινε δεκτό, όπως προκύπτει από απαντητική απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1979, για το λόγο ότι ο προσφεύγων έχει την ολλανδική ιθαγένεια και, επομένως, δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο α). Ο προσφεύγων, ο οποίος κατά την παρούσα διαδικασία δήλωσε ότι το αίτημά του στηριζόταν στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), δεν έδωσε τότε συνέχεια στην υπόθεση.

Αντίθετα, τον Ιανουάριο του 1982 υπέβαλε νέα αίτηση, βάσει της διατάξεως που προαναφέρθηκε, η οποία αφορούσε, τη φορά αυτή, το εν τω μεταξύ μεταβληθέν ποσό των 2 006 DM. Ζήτησε, καταρχάς (στις 6 Ιανουαρίου 1982), να εμβάζεται το προαναφερθέν ποσό από τις 15 Φεβρουαρίου 1982 στο υποκατάστημα της τράπεζας στις *Βρυξέλλες*· μετά από επαφές με τη διοίκηση, τροποποίησε την αίτησή του, στις 12 Ιανουαρίου 1982, ζητώντας να γίνεται το έμβασμα σε λογαριασμό της εν λόγω τράπεζας στο *Άαχεν*. Σε συνοδευτικό υπηρεσιακό σημείωμα της 6ης Ιανουαρίου 1982 γίνεται σαφώς αναφορά στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και τους σχετικούς με την εφαρμογή του κανόνες που τέθηκαν σε εφαρμογή τον Ιανουάριο του 1980 και προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι πρόκειται για υποχρέωση εκτός Βελγίου, δεδομένου ότι ο προσφεύγων υποχρεούται να εξοφλήσει σε γερμανικά μάρκα, όπως έχει γίνει δεκτό σε περιπτώσεις εξοφλήσεως δανείων που έχουν συναφθεί με την BHW (Beamtenheimstättenwerk Gemeinnützige Bausparkasse für den Öffentlichen Dienst GmbH), εταιρία περιορισμένης ευθύνης του γερμανικού αστικού δικαίου. Και η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από τη διοίκηση — στις 29 Ιανουαρίου 1982 — με την αιτιολογία ότι στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για υποχρέωση εκτός Βελγίου, διότι το ενυπόθηκο δάνειο χορηγήθηκε από υποκατάστημα της τράπεζας στις Βρυξέλλες και, επομένως, ο δανειστής του προσφεύγοντος είναι εγκατεστημένος (« installé ») στο Βέλγιο.

Κατά της αποφάσεως αυτής ο προσφεύγων υπέβαλε — στις 9 Φεβρουαρίου 1982 — διοικητική ένσταση, επειδή έκρινε ότι υφίσταται δυσμενή διάκριση σε σύγκριση με υπαλλήλους έναντι των οποίων εφαρμόστηκε η προαναφερθείσα διάταξη για υποχρεώσεις τους προς την Beamtenheimstättenwerk. Στην ένστασή του αυτή ισχυρίζεται ότι το αποφασιστικό στοιχείο είναι ότι ο πιστωτής του είναι νομικό πρόσωπο με έδρα την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας· δεν έχει αντίθετα σημασία το ότι η σύμβαση συνήφθη με υποκατάστημα της τράπεζας στο Βέλγιο, το οποίο δεν μπορεί να ενεργεί για δικό του λογαριασμό.

Σε απάντηση της ένστασής του έλαβε την απόφαση 211/82 του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1982. Η απόφαση αυτή, η οποία παρέπεμπε στο άρθρο 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και τους κανόνες που θεσπίστηκαν για την εφαρμογή του, ιδίως στο άρθρο 5 των κανόνων αυτών [που παραπέμπει στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ)] και στην οποία λαμβανόταν υπόψη το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε αναλάβει οικονομικές υποχρεώσεις σε γερμανικά μάρκα, επέτρεπε την κατ' εξαίρεση μεταφορά 2 000 DM το μήνα από το μισθό του προσφεύγοντος σε λογαριασμό στη Γερμανία, για την περίοδο από τον Απρίλιο του 1982 μέχρι το Μάρτιο του 1983. Η απόφαση υπογράμμιζε ότι η άδεια θα έπαυε να ισχύει « σε περίπτωση μεταβολής της καταστάσεως βάσει της οποίας ελήφθη » και ότι ο προσφεύγων υποχρεούται να γνωστοποιεί « κάθε στοιχείο που θα μπορούσε να τροποποιήσει την κατάσταση αυτή ».

Ο προσφεύγων αντέδρασε με υπηρεσιακό σημείωμα προς το Γενικό Διευθυντή Διοικητικών Υπηρεσιών, που έφερε ημερομηνία 29 Μαΐου 1982. Σ' αυτό τόνιζε, καταρχάς, έχοντας υπόψη το γεγονός ότι η προαναφερθείσα απόφαση αναφερόταν στο άρθρο 17,

παράγραφος 2, στοιχείο γ), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ότι η υποβληθείσα αίτηση συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), το οποίο και μόνο έπρεπε συνεπώς να εφαρμοστεί. Δεύτερον, ο προσφεύγων δήλωνε ότι δεν είχε συμφέρον να ζητήσει ακύρωση της αποφάσεως, εφόσον υπέθετε ότι θα παρατεινόταν σιωπηρώς ή έστω με απλή αίτηση αν η κατάσταση παρέμενε αμετάβλητη. Δήλωνε επίσης ότι ο ίδιος — εκτός αν του ανακοινωθεί αντίθετη απόφαση — θεωρούσε ότι η απόφαση θα παρατεινόταν για όσο χρόνο θα εξακολουθούσαν να υφίστανται οι οικονομικές του υποχρεώσεις σε γερμανικά μάρκα.

Στη συνέχεια ο προσφεύγων έλαβε την απόφαση 629/82 του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου, που έφερε ημερομηνία 18 Ιουνίου 1982. Με την απόφαση αυτή, αφενός μεν, ανακλήθηκε από τον Ιούλιο 1982 η άδεια που είχε χορηγηθεί με την απόφαση της 23ης Μαρτίου 1982, με την αιτιολογία ότι δεν υφίστατο πλέον η κατάσταση βάσει της οποίας είχε χορηγηθεί η άδεια αυτή, αφετέρου δε, ορίστηκε ότι οι ενδεχομένως επιτραπείσες μεταφορές μέρους των αποδοχών του προσφεύγοντος διατηρούνταν « μέχρι του ορίου του 35 % των καθαρών του αποδοχών ».

Πρέπει ήδη εξαρχής να σημειωθεί ότι η κατάσταση περί της οποίας γίνεται λόγος στην απόφαση αφορά μέτρο που έλαβε το Βελγο-λουξεμβουργιανό Νομισματικό Ινστιτούτο το Δεκέμβριο του 1981 και το οποίο έγινε πολύ πιο χαλαρό τον Ιούνιο του 1982 (σύμφωνα με το οποίο μόνο το 25 % του ποσού που εμβαζόταν σε μετατρέψιμους λογαριασμούς ως μισθός των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την αγορά ξένου συναλλάγματος στην επίσημη τιμή). Επί του σημείου αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι ο προσφεύγων, προφανώς ενόψει του δεύτερου από τα προαναφερθέντα στοιχεία, είχε ήδη συνάψει τον Αύγουστο του 1982 με την Beamtenheimstättenwerk μια — συνεχώς αναπροσαρμοζόμενη — σύμβαση στεγαστικού ταμιευτηρίου και για το λόγο αυτό είχε δώσει εντολή στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου να μεταφέρει κάθε μήνα το 35 % των καθαρών αποδοχών του σε λογαριασμό της Beamtenheimstättenwerk.

Σχετικά με την απόφαση 629/82 διατύπωσε τις απόψεις του ένας συνάδελφος του προσφεύγοντος με υπηρεσιακό σημείωμά του προς το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου στις 25 Ιουνίου 1982, καθώς και ο ίδιος ο προσφεύγων με υπηρεσιακό του σημείωμα προς το Γενικό Διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, στις 30 Ιουνίου 1982 (με τη ρητή παράκληση, στο τέλος του προαναφερθέντος υπηρεσιακού σημειώματος, να διαβιβαστούν στο Γενικό Γραμματέα και τα δύο υπηρεσιακά σημειώματα). Στο πρώτο από τα εν λόγω υπηρεσιακά σημειώματα αναφέρεται ότι οι μεταβολές που είχαν επέλθει στο Βέλγιο ως προς τη μετατρεψιμότητα του νομίσματος (στις οποίες αναφερόταν η απόφαση του Συμβουλίου) δεν έχουν καμία σχέση με τις από μακρού υφιστάμενες οικονομικές υποχρεώσεις του προσφεύγοντος· ως προς αυτές δεν είχε επέλθει καμία μεταβολή και κανονικά θα πρέπει να κριθούν σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VIII (προφανώς εννοείται το παράρτημα VII) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο ίδιος ο προσφεύγων στο υπηρεσιακό του σημείωμα επισημαίνει ότι για την εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — προς διασφάλιση της ίσης μεταχειρίσεώς του έναντι των οφειλετών της Beamtenheimstättenwerk — το κύριο βάρος πρέπει να δοθεί στο γεγονός ότι εν προκειμένω πρόκειται για οφειλή σε γερμανικά μάρκα έναντι γερμανικής τράπεζας· αντιθέτως, δεν έχει σημασία ο τόπος όπου συνήφθη η σύμβαση ούτε το γεγονός ότι η πιστώτρια τράπεζα διατηρεί υποκατάστημα στις Βρυξέλλες. Παρακαλεί, κατά συνέπεια, να επανεξεταστεί η σχετική απόφαση, προβάλλοντας την άποψη οτι τα βελγικά μέτρα περί της μετατρεψιμότητας του νομίσματος δεν έχουν καμία σχέση με την ερμηνεία του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Πρέπει, τέλος, να αναφερθεί ότι ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου, σε έγγραφό του της 26ης Ιουλίου 1982 που αφορά το υπηρεσιακό σημείωμα της 29ης Μαΐου 1982 του προσφεύγοντος, αναφέρει ότι η απόφαση της 23ης Μαρτίου 1982 αποτελεί « εξαιρετικό μέτρο προς απάλυνση των αρνητικών επιπτώσεων της καταστάσεως που επικρατούσε τότε

ως προς τη μετατρεψιμότητα » και ότι δεν μπορεί να διατηρηθεί « εφόσον αποκαταστάθηκε η πλήρης μετατρεψιμότητα των αποδοχών ». Εξάλλου, ως προς το ζήτημα της τακτικής μεταφοράς μέρους των αποδοχών σε λογαριασμό γερμανικών μάρκων, αναφέρει ότι το άρθρο 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και οι σχετικοί με την εφαρμογή του κανόνες επιδέχονται διαφορετικές ερμηνείες· ο τρόπος εφαρμογής των διατάξεων αυτών μπορεί να καθοριστεί μόνο « από κοινού με τα άλλα όργανα » και ότι προς το σκοπό αυτό είχε συσταθεί ομάδα εργασίας για να μελετήσει τις διάφορες πλευρές αυτού του ζητήματος.

Επειδή η αντιμετώπιση αυτή των αιτημάτων του δεν τον ικανοποίησε, ο προσφεύγων στις 21 Σεπτεμβρίου 1982 άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου. Με την προσφυγή αυτή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1982,

— καθόσον κριθεί απαραίτητο, να ακυρώσει τη σιωπηρή απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, της 9ης Φεβρουαρίου 1982,

— να αποφανθεί ότι το αρχικό αίτημα του προσφεύγοντος εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, και μάλιστα από το Φεβρουάριο του 1982, καθώς επίσης

— να καταδικάσει το Συμβούλιο σε αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη σχετικά ο προσφεύγων και εξακολουθεί να υφίσταται και η οποία κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ανερχόταν σε 17 624 βελγικά φράγκα.

Το Συμβούλιο, καθού, θεωρεί την προσφυγή απαράδεκτη και εν πάση περιπτώσει αβάσιμη και ζητεί να απορριφθεί και να καταδικαστεί ο προσφεύγων στα δικαστικά έξοδα.

Β. Κατά την άποψή μου, η διαφορά αυτή πρέπει να επιλυθεί ως εξής:

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

1. Από την όλη προσφυγή συνάγεται σαφώς ότι ο προσφεύγων ζητεί κυρίως να επιτύχει καταφατική απάντηση σε αίτημα που διατύπωσε τον Ιανουάριο του 1982 και που αφορά την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επί των πληρωμών που πραγματοποιεί από το μισθό του προς εξόφληση οφειλής του έναντι γερμανικής τράπεζας.

α) Καθόσον πρόκειται για *αναγνωριστικό αίτημα*, το Συμβούλιο θεωρεί ότι παρόμοιο αίτημα πρέπει καταρχήν να κριθεί ως απαράδεκτο, αφού δεν προβλέπεται από το υπαλληλικό δίκαιο των Κοινοτήτων.

Κατά την άποψή μου πάντως δεν συντρέχει λόγος διαλευκάνσεως αυτού του ζητήματος στην παρούσα περίπτωση. Είναι, πράγματι, γνωστό ότι ο προσφεύγων δεν ζητεί τίποτα άλλο παρά τη χορήγηση ενός ευεργετήματος (την έκδοση μιας ευεργετικής διοικητικής πράξεως) βάσει της προαναφερθείσας διατάξεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Προς το σκοπό αυτό, ο ενδιαφερόμενος οφείλει να υποβάλει αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως· αν αυτή απορριφθεί, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να υποβάλει διοικητική ένσταση· σε περίπτωση απορρίψεως και αυτής, μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου εντός προθεσμίας τριών μηνών.

Αυτή τη διαδικασία ακολούθησε και ο προσφεύγων, ο οποίος στις 6 Ιανουαρίου 1982 υπέβαλε αίτηση, στην απόρριψη της οποίας αντέδρασε με διοικητική ένσταση που υπέβαλε στις 8 Φεβρουαρίου 1982. Εκείνο που έχει λοιπόν σημασία είναι μόνο να εξεταστεί ποια ήταν η τύχη αυτής της διοικητικής ενστάσεως και αν ο προσφεύγων μετά την απόρριψή της ενήργησε ορθά, σε ό,τι έχει σχέση με την έναρξη της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Αν αυτό δεν συμβαίνει — και επ' αυτού θα διατυπώσω αμέσως παρακάτω την άποψή μου — δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί προβάλλοντας αναγνωριστικό αίτημα να επιτύχει την επίλυση του προβλήματος που δημιούργησε ο ίδιος, καθόσον αυτό θα σήμαινε την κατα-

στρατήγηση των προθεσμιών που προβλέπει σχετικά ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως.

β) Είναι γνωστό ότι ο προσφεύγων μετά την απόρριψη της αιτήσεώς του αντέδρασε εμπροθέσμως υποβάλλοντας στις 8 Φεβρουαρίου 1982 διοικητική ένσταση. Το Συμβούλιο, όμως, υποστηρίζει την άποψη ότι η ένσταση απορρίφθηκε ήδη με την απόφαση 211/82, της 23ης Μαρτίου 1982. Με την απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε η απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1982, κατά της οποίας στρεφόταν η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος. Κατά συνέπεια, η προσφυγή έπρεπε να είχε ασκηθεί εντός τριών μηνών, συμπεριλαμβανομένης και της παρεκτάσεως των προθεσμιών λόγω αποστάσεως που προβλέπεται για το Βέλγιο, δηλαδή ήδη από το τέλος Ιουνίου 1982.

Κατά το Συμβούλιο, στην περίπτωση που η απόφαση της 23ης Μαρτίου δεν θεωρηθεί ως απάντηση στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, πρέπει πάντως να θεωρηθεί ότι η ένσταση αυτή απορρίφθηκε σιωπηρά στις 9 Ιουνίου 1982 (άρθρο 90, παράγραφος 2, εδάφιο 2, δεύτερη φράση). Στην περίπτωση αυτή η προσφυγή έπρεπε να είχε ασκηθεί, λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεως των προθεσμιών που ισχύει για το Βέλγιο, το αργότερο μέχρι τις 11 Σεπτεμβρίου. Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό, ότι στις 21 Σεπτεμβρίου που ασκήθηκε η προσφυγή ήταν, εν πάση περιπτώσει, εκπρόθεσμη.

αα) Η εκτίμηση αυτή είναι βεβαίως ορθή σε ό,τι αφορά τη μεταφορά μέρους των αποδοχών του προσφεύγοντος *από το Φεβρουάριο* του 1982, καθώς και την επιδίκαση αποζημιώσεως (ίσης με τη διαφορά μεταξύ της κανονικής τιμής συναλλάγματος και εκείνης που ισχύει για το άρθρο 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως) για το ότι κατά τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο 1982 δεν έγιναν μεταφορές μέρους των αποδοχών σύμφωνα με την προαναφερθείσα διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Όπως, πράγματι, σαφώς συνάγεται από την απόφαση 211/82, η άδεια για τη μεταφορά ποσού ύψους 2 000 DM χορηγήθηκε *από τον Απρίλιο* 1982. Επομένως, το ίδιο αίτημα για τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο απορρίφθηκε, όχι βεβαίως expressis verbis, αλλ' οπωσδήποτε σιωπηρώς. Ως προς το θέμα αυτό, ο προσφεύγων όφειλε να έχει προσφύγει στο Δικαστήριο ήδη από το τέλος Ιουνίου 1982. Χωρίς αμφιβολία δεν μπορεί να επιδιώξει την κοινοποίηση του αιτήματος αυτού με προσφυγή που ασκήθηκε μόλις το φθινόπωρο του 1982.

Το ίδιο ισχύει και για την *απαίτηση αποζημιώσεως* για τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο (για την οποία έγινε ήδη λόγος στη διοικητική ένσταση της 8ης Φεβρουαρίου). Επειδή το αίτημα αυτό αποβλέπει στη δημιουργία μιας καταστάσεως όμοιας μ' εκείνη που θα είχε δημιουργηθεί αν η απάντηση στο αίτημα που πρόβαλε ο προσφεύγων τον Ιανουάριο 1982 ήταν θετική, πρέπει να αποκλειστεί η δυνατότητα επιτεύξεως αυτού του αποτελέσματος μέσω της απαιτήσεως αποζημιώσεως, εφόσον η προβαλλόμενη ως βλαπτική πράξη δεν προσβλήθηκε εμπροθέσμως. Σε διαφορετική περίπτωση θα μπορούσαν πράγματι με την προβολή αξιώσεων κατά πράξεων που επισύρουν την ευθύνη της διοικήσεως να καταστρατηγηθούν οι προθεσμίες που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως.

ββ) Θεωρώ, εξάλλου, ορθή την άποψη του Συμβουλίου ότι *με την απόφαση 211/82 απορρίφθηκε σιωπηρά η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος*, με την οποία ο τελευταίος είχε επιχειρήσει να υποστηρίξει το αίτημά του για εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Βέβαια, η απόφαση αυτή αναφέρει σ' ένα σημείο το άρθρο 17 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κατά τρόπο εντελώς γενικό. Το ότι όμως η απόφαση στηρίχτηκε στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ), συνάγεται σαφώς από την παραπομπή στο άρθρο 5 των κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 17, [το οποίο αναφέρεται μόνο στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ)], από την έμφαση με την οποία τονίστηκε ότι η άδεια για τη μεταφορά μέρους των αποδοχών χορηγείται « εντελώς *κατ' εξαίρεση* » [πράγμα που θυμίζει επίσης το στοιχείο γ) του άρθρου 17, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII], καθώς και από το χρονικό *περιορισμό της ισχύος* της αποφάσεως σε ένα χρόνο, ο οποίος θα ήταν αδιανόητος σε περίπτωση εφαρμογής

του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), ενόψει του ότι η οφειλή τότε θα διαρκούσε ακόμα δέκα έτη.

Την ίδια εξάλλου ερμηνεία στην απόφαση έδωσε τότε και ο ίδιος ο προσφεύγων, όπως εύκολα συνάγεται από το υπηρεσιακό του σημείωμα της 29ης Μαΐου 1982. Στο εν λόγω σημείωμα αναφέρει ότι το άρθρο 5 — που επικαλείται η απόφαση — των κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 17 αναφέρεται στην παράγραφο 2, στοιχείο γ), του άρθρου αυτού και δηλώνει ότι « εξακολουθώ να πιστεύω ότι η αίτησή μου ανταποκρίνεται πλήρως στα κριτήρια του στοιχείου β) της ίδιας αυτής διατάξεως, ώστε, κατά τη γνώμη μου, μόνο η παράγραφος β) μπορούσε να εφαρμοστεί ». Εξάλλου, ομιλεί για την προσδοκία του να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του *αναλογικώς* το άρθρο 6 των κανόνων εφαρμογής, αντιλαμβάνεται δηλαδή ότι η διάταξη αυτή δεν έχει άμεση εφαρμογή, για το λόγο ακριβώς ότι αφορά τις μεταφορές που πραγματοποιούνται σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχεία α) και β).

Κατόπιν αυτού συνάγεται το συμπέρασμα ότι το ζήτημα αν μπορεί ο προσφεύγων να ζητήσει την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως μπορούσε να επιλυθεί μόνο με προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου εντός τριών το βραδύτερο μηνών από την έκδοση της αποφάσεως 211/82, της 23ης Μαρτίου 1982, και ότι η δικαστική αυτή επίλυση δεν μπορεί να επιδιωχθεί με προσφυγή η οποία ασκήθηκε μόλις το Σεπτέμβριο του 1982.

Έστω και αν θεωρηθεί, υπέρ του προσφεύγοντος, ότι η απόφαση 211/82, της 23ης Μαρτίου 1982, δεν συνιστά απόρριψη της διοικητικής ενστάσεώς του, της 8ης Φεβρουαρίου 1982, πρέπει να θεωρηθεί ότι η εν λόγω ένσταση απορρίφθηκε σιωπηρά, λόγω εκπνοής της προθεσμίας, το αργότερο στις 9 Ιουνίου 1982 (άρθρο 90, παράγραφος 2, εδάφιο 2, δεύτερη φράση, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως). Στην περίπτωση αυτή η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής θα είχε λήξει στις 11 Σεπτεμβρίου. Κατά συνέπεια, η προσφυγή που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου ήταν οπωσδήποτε εκπρόθεσμη.

Σε καμιά περίπτωση η απόφαση 629/82, της 18ης Ιουνίου 1982, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 8 Φεβρουαρίου 1982.

Επίσης, δεν υπάρχει κανείς λόγος να εφαρμοστεί, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 629/82, της 18ης Ιουνίου 1982, το άρθρο 91, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το οποίο προβλέπει ότι

« ... σε περίπτωση, εντούτοις, που κατόπιν σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, αλλά εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, ληφθεί ρητή απόφαση για την απόρριψη αιτήματος, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει εκ νέου. »

Και τούτο διότι η εν λόγω απόφαση οπωσδήποτε περιέχει τη ρητή απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως που αφορά την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά απλώς — εκτός από το σημείο 2 και την παρεχόμενη μ' αυτό άδεια — την ανάκληση της εγκρίσεως που παρείχε η απόφαση 211/82 [η οποία στηρίζεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ)].

Ένας άλλος συλλογισμός στηρίζεται στην απόπειρα του προσφεύγοντος να προσδώσει τώρα στην απόφαση 211/82 διαφορετικό νόημα από εκείνο που της είχε προσδώσει στο υπηρεσιακό του σημείωμα της 29ης Μαΐου 1982. Κατά την άποψη του Συμβουλίου (αυτό συνάγεται κατά τρόπο εντελώς σαφή τουλάχιστο μετά από την απόφασή του της 26ης Ιουλίου 1982, υπέρ του συμπεράσματος όμως αυτού υπάρχουν και άλλοι λόγοι) η απόφαση 211/82 ελήφθη ως προσωρινό μέτρο προς αντιμετώπιση των συνεπειών από τις ρυθμίσεις που θεσπίστηκαν στο Βέλγιο το Δεκέμβριο του 1981 σε ό,τι αφορά τη μετατρεψιμότητα του νομίσματος. Αντίθετα, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν συνέτρεχε ανάγκη προσωρινής ρυθμίσεως, διότι, προκειμένου για πάγιες υποχρεώσεις σε ξένο νόμισμα, υπήρχε επίσης η δυνατότητα να εγκριθεί η εφαρμογή των τιμών της επίσημης αγοράς από βελγική τράπεζα για

τμήμα των αποδοχών σε βελγικά φράγκα που να υπερβαίνει το 25 % (της δυνατότητας αυτής έκανε ο ίδιος χρήση στις 9 Μαρτίου 1983 εν γνώσει της διοικήσεως του Συμβουλίου). Υποστηρίζει, επίσης, ότι με κανένα τρόπο δεν είναι δίκαιο να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ), διότι αυτό αναφέρεται μόνο σε *εφάπαξ* πράξεις (ενώ στην περίπτωση του προσφεύγοντος πρόκειται για πάγιες υποχρεώσεις) και διότι βάσει αυτού δεν θα ήταν δυνατό να επιτραπεί σε υπάλληλο *ολλανδικής ιθαγένειας* να πραγματοποιεί μεταφορές σε *γερμανικά μάρκα*. Επειδή, εξάλλου, η αιτιολόγηση ενός τέτοιου μέτρου που αντιβαίνει στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως δεν μπορούσε να γίνει με την επίκληση του επείγοντος (πράγματι τα εν λόγω βελγικά μέτρα θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν και με διαφορετικό τρόπο — όπως με την καταβολή μετατρέψιμων φράγκων) και επειδή ακριβώς μόνο βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), επιτράπηκε στον προσφεύγοντα να πραγματοποιήσει τη μεταφορά μέρους των αποδοχών του σε γερμανικά μάρκα, το μόνο που μπορεί να συναχθεί, κατά τον προσφεύγοντα, είναι ότι, στην πραγματικότητα, η απόφαση 211/82 στηριζόταν στην τελευταία αυτή διάταξη και ότι επομένως δεν συνιστούσε σιωπηρή απόρριψη της διοικητικής ενστάσεώς του. Επί του θέματος αυτού πρέπει, ωστόσο, να λεχθεί ότι σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέθεσα δεν χωρεί αμφιβολία ότι η απόφαση 211/82 στηριζόταν πράγματι στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ). Είναι επίσης βέβαιο — και στο θέμα αυτό η άποψη του Συμβουλίου είναι ορθή — ότι για το ζήτημα του παραδεκτού προσφυγής που στηρίζεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), δεν έχει σημασία αν το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ), μπορούσε να έχει εφαρμοστεί στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Το κρίσιμο στοιχείο είναι ότι η εφαρμογή αυτή ήταν ηθελημένη και ότι με τον τρόπο αυτό έγινε συγχρόνως σαφές ότι δεν τίθεται θέμα εφαρμογής του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), στην περίπτωση του προσφεύγοντος.

Είναι, τέλος, σαφές ότι εσφαλμένα ο προσφεύγων, προκειμένου να αιτιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής του, επικαλείται την απόφαση επί της υποθέσεως 54/77 [1] (σύμφωνα με την οποία, σε περίπτωση τροποποιήσεως αποφάσεως η οποία προσβλήθηκε αρχικά, παρατείνεται η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, η οποία και αρχίζει να τρέχει μόνο μετά την οριστική και σαφή διαμόρφωση θέσεως επί των αιτημάτων του προσφεύγοντος). Στην προαναφερθείσα περίπτωση (επρόκειτο για την άρνηση καταβολής επιδόματος αποδημίας) είχε επέλθει, πράγματι, τροποποίηση της αρχικής αρνητικής αποφάσεως — με την ad personam χορήγηση επιδόματος αποδημίας — και επομένως μπορούσε να υποστηριχθεί ότι είχε γίνει επανεξέταση της αποφάσεως περί παύσεως της χορηγήσεως του επιδόματος αποδημίας. Στην παρούσα όμως περίπτωση η κατάσταση είναι διαφορετική, διότι η απόφαση 211/82 δεν επιφέρει στην πραγματικότητα καμία τροποποίηση της απορριπτικής αποφάσεως σχετικά με το αίτημα του προσφεύγοντος που στηριζόταν στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β). Αντίθετα η τελευταία αυτή απόφαση επιβεβαίωσε την απορριπτική απόφαση, ενώ ταυτόχρονα ελήφθη ένα άλλο μέτρο, βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ), το οποίο και αυτό ήρθη με την απόφαση 629/82. Υπό τα δεδομένα αυτά δύσκολα θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της απορρίψεως του αιτήματος που στηριζόταν στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), άρχισε να τρέχει από την επίδοση της αποφάσεως 629/82, δηλαδή από την επίδοση μιας αποφάσεως η οποία δεν αναφέρεται καθόλου στα καθαυτό αιτήματα του προσφεύγοντος.

γ) Το μόνο λοιπόν που απομένει είναι να γίνει δεκτό ότι, όσον αφορά το θέμα αν ο προσφεύγων δικαιούνταν να ζητήσει την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως από 15 Φεβρουαρίου 1982, η προσφυγή που άσκησε στις 21 Σεπτεμβρίου 1982 πρέπει να θεωρηθεί ως εκπρόθεσμη. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο το αίτημα ακυρώσεως

1 — Απόφαση της 9ης Μαρτίου 1978 στην υπόθεση 54/77, Antoon Herpels κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1978, σ. 585.

της απορριπτικής αποφάσεως σχετικά με τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 9 Φεβρουαρίου 1982, το αναγνωριστικό αίτημα του προσφεύγοντος και το αίτημά του για αποζημίωση, καθόσον η αποζημίωση αφορά τη μη εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), κατά τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο 1982.

Επομένως, δεν θεωρώ απαραίτητο να εξεταστεί και άλλη μία ένσταση απαραδέκτου, η οποία συνδέεται με το ζήτημα μήπως — σε ό,τι αφορά την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β) — δεν συντρέχει *έννομο συμφέρον*, αφού με την απόφαση 629/82 επιτράπηκε στον προσφεύγοντα να μεταφέρει στο εξωτερικό το 35 % των αποδοχών του, αφού ο προσφεύγων έκανε πραγματικά χρήση της δυνατότητας αυτής από τον Αύγουστο 1982 — βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β) — ως προς τη σύμβαση στεγαστικού ταμιευτηρίου που είχε συνάψει με την Beamtenheiemstättenwerk και δεν είναι δυνατό να επιτραπούν μεταφορές επιπλέον ποσών βάσει του άρθρου 3 των κανόνων που θεσπίστηκαν για την εφαρμογή του άρθρου 17.

2. Όπως είναι γνωστό, με την προσφυγή ζητείται επίσης η *ακύρωση της αποφάσεως 629/82*.

Σχετικά δεν ανακύπτει πρόβλημα παραδεκτού — σε ό,τι αφορά την τήρηση των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής — καθόσον ο προσφεύγων παρέλαβε την εν λόγω απόφαση (όπως δήλωσε ο ίδιος χωρίς αυτό να αμφισβητηθεί) μόλις στις 21 Ιουνίου 1982 και με βάση την ημερομηνία αυτή — λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεως των προθεσμιών που ισχύει για το Βέλγιο — η προσφυγή που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1982 είναι εμπρόθεσμη. Ωστόσο, αμφισβητήσεις του παραδεκτού μπορούν να υπάρξουν και από δύο άλλες απόψεις: αφενός μεν, από την άποψη της μη τήρησης του άρθρου 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (*έλλειψη προηγούμενης διοικητικής ενστάσεως*), αφετέρου δε, από την έλλειψη *εννόμου συμφέροντος*.

α) Σε ό,τι αφορά το πρώτο σημείο, ο προσφεύγων προβάλλει ως δικαιολογία δύο ισχυρισμούς. Πρώτον, ισχυρίζεται ότι δεν χρειαζόταν νέα διοικητική ένσταση, διότι με την απόφαση 629/82 το Συμβούλιο διατύπωσε οριστικά την άποψή του ως προς την εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και επιβεβαίωσε έτσι την απόρριψη, στις 29 Ιανουαρίου 1982, του αιτήματος του προσφεύγοντος για εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, απόρριψη κατά της οποίας είχε ήδη υποβάλει διοικητική ένσταση. Δεύτερον, υποστηρίζει την άποψη ότι ως διοικητική ένσταση — αν βέβαια κριθεί ως απαραίτητη — θα μπορούσαν να θεωρηθούν τα προαναφερθέντα ήδη υπηρεσιακά σημειώματα, που απηύθυνε ένας συνάδελφος του προσφεύγοντος, στις 25 Ιουνίου 1982, προς το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου καθώς και ο ίδιος ο προσφεύγων, στις 30 Ιουνίου 1982, προς το Γενικό Διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας.

Νομίζω ότι και οι δύο ισχυρισμοί δεν είναι πειστικοί.

αα) Από το περιεχόμενό της συνάγεται σαφώς ότι η απόφαση 629/82 δεν αναφέρεται καθόλου στην εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ούτε στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, της 9ης Φεβρουαρίου 1982. Αν εξαιρεθεί η παρεχόμενη άδεια για την πραγματοποίηση της μεταφοράς μέρους των αποδοχών, η εν λόγω απόφαση περιορίζεται στο να άρει την απόφαση 211/82, η οποία όμως είχε στηριχθεί στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ). Επομένως, η απόφαση 629/82 οπωσδήποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί ως οριστική απόρριψη του αιτήματος του προσφεύγοντος να εφαρμοστεί το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β).

ββ) Το να θεωρηθούν τα προαναφερθέντα υπηρεσιακά σημειώματα ως διοικητικές ενστάσεις αποκλείεται απολύτως από το γεγονός ότι *δεν είχαν χαρακτηριστεί ως ενστάσεις*. Γίνεται, βεβαίως, δεκτό ότι για τη διαδικασία που ρυθμίζει το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν χρειάζεται τυπολατρεία (όπως συνάγεται π.χ. από την απόφαση επί της υποθέσεως 54/77 [1]). Ωστόσο δεν πρέπει

1 — Απόφαση της 9ης Μαρτίου 1978 στην υπόθεση 54/77, Antoon Herpels κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1978, σ. 585.

να παραβλέπεται στην προκειμένη περίπτωση ότι ο προσφεύγων είναι γνώστης των νομικών. Επομένως, θα έπρεπε να αναμένεται ο εκ μέρους του ορθός χαρακτηρισμός των εγγράφων που αποστέλλει, όπως ακριβώς συνέβη με τη διοικητική του ένσταση της 9ης Φεβρουαρίου 1982.

Σημαντικό είναι επίσης το γεγονός ότι τα εν λόγω υπηρεσιακά σημειώματα για την ακρίβεια δεν αναφέρονται καθόλου στο *περιεχόμενο* της αποφάσεως 629/82 και ότι δεν μπορούν να θεωρηθούν ως ενστάσεις κατά της εν λόγω αποφάσεως και για τον πρόσθετο αυτό λόγο. Αυτό ισχύει χωρίς αμφιβολία για το υπηρεσιακό σημείωμα του συναδέλφου του προσφεύγοντος. Πράγματι, σ' αυτό αναφέρεται κατ' ουσία ότι οι υποχρεώσεις σε γερμανικά μάρκα του προσφεύγοντος πρέπει να κριθούν σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ζητείται να δοθεί « πλήρης απάντηση » στα αιτήματα του προσφεύγοντος που αναφέρονται στην προαναφερθείσα διάταξη. Δεν αναφέρει όμως τίποτα που θα μπορούσε τυχόν να εκληφθεί ως ειδική αμφισβήτηση του περιεχομένου της αποφάσεως 629/82 [ανάκληση της κατ' εξαίρεση άδειας που χορηγήθηκε βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ)]. Το ίδιο περίπου ισχύει και για το υπηρεσιακό σημείωμα του προσφεύγοντος. Πράγματι, και σ' αυτό τονίζεται κατ' ουσία ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), λόγω υπάρξεως οφειλής σε γερμανικά μάρκα και αναφέρεται ότι δεν έλαβε ποτέ πλήρη απάντηση ούτε στο αίτημά του να εφαρμοστεί αυτή η διάταξη ούτε και στην αντίστοιχη διοικητική ένσταση (που, όπως ελέχθη, δεν ήταν το αντικείμενο της αποφάσεως 629/82). Όταν, όμως, προβάλλεται ακόμη — χωρίς άλλη θεμελίωση — ότι η απόφαση 629/82 περιέχει αντιφατικές αιτιολογίες και ότι θίγει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του προσφεύγοντος, μπορεί δικαίως να τεθεί το ερώτημα αν με τον τρόπο αυτό καθώς και με το αίτημα της επανεξετάσεως της αποφάσεως πληρούνται πράγματι οι προϋποθέσεις για να θεωρηθεί ότι υπάρχει διοικητική ένσταση.

β) Αντίθετα θεωρώ βάσιμα τα όσα διατύπωσε το Συμβούλιο σχετικά με την απόφαση 629/82 σε ό,τι αφορά το *έννομο συμφέρον*.

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η εν λόγω απόφαση έδωσε επίσης στον προσφεύγοντα την άδεια να μεταφέρει το 35 % των αποδοχών του [προφανώς βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και βάσει του άρθρου 2 των κανόνων που θεσπίστηκαν για την εφαρμογή του] και ότι ο προσφεύγων έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής σε σχέση με τη σύμβαση στεγαστικού ταμιευτηρίου που είχε συνάψει με την Beamtenheimstättenwerk. Σημασία επίσης έχει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 των εν λόγω κανόνων, οι τακτικές μεταφορές μέρους των αποδοχών δεν μπορούν να υπερβούν το 35 %. Αν ακυρωθεί μερικώς η απόφαση αυτή με συνέπεια την άρση της ανακλήσεως της αποφάσεως 211/82, θα αναβιώσει για ένα το πολύ χρόνο η άδεια που παρείχε η τελευταία αυτή για μεταφορά 2 000 DM. Αυτό, ωστόσο, δεν θα μπορούσε να γίνει, για το λόγο ακριβώς ότι ο προσφεύγων έκανε χρήση της δυνατότητας μεταφοράς που του παρείχε η απόφαση 629/82 και έτσι εξάντλησε τις έννομες δυνατότητες που διέθετε. Έτσι δεν γίνεται πράγματι αντιληπτό τι συμφέρον εξακολουθεί να έχει για την ακύρωση του τμήματος εκείνου της αποφάσεως 629/82 που κατήργησε την απόφαση 211/82. Δεν νομίζω ιδιαίτερα ότι θα ήταν δυνατή η αναδρομική μερική μεταφορά των ποσών που έχουν εμβασθεί στην Beamtenheimstättenwerk σε λογαριασμό της τράπεζας στην οποία ο προσφεύγων καταβάλλει τις δόσεις για την απόσβεση του δανείου [προφανώς — υπ' αυτή την έννοια πρέπει να νοηθούν οι ισχυρισμοί του — ο προσφεύγων αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο, στην περίπτωση μόνο που η προσφυγή του γίνει δεκτή ως προς όλα τα σημεία της, να μειώσει *στο μέλλον* τις υποχρεώσεις του από τη σύμβαση στεγαστικού ταμιευτηρίου με την Beamtenheimstättenwerk, ώστε να έχει παράλληλα τη δυνατότητα να εκπληρώσει και τις άλλες τραπεζικές οφειλές

του με μεταφορές βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β)].

γ) Κατόπιν αυτού είναι επίσης σαφές το πώς θα πρέπει να κριθεί και η *απαίτηση αποζημιώσεως* του προσφεύγοντος, σε ό,τι αφορά την περίοδο μετά τον Ιούλιο του 1982. Εφόσον με την απόφαση 629/82 επιτράπηκε στον προσφεύγοντα η μεγαλύτερη δυνατή μεταφορά μέρους των αποδοχών του σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β), και ο προσφεύγων έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής, δεν μπορώ να καταλάβω πώς τα συμφέροντά του θα μπορούσαν να έχουν θιγεί από την αντιμετώπιση της αρχικής του αιτήσεως που στηρίζεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο β). Εν πάση περιπτώσει, δεν απέδειξε ότι θα ήταν συμφερότερη γι' αυτόν η άδεια για την πραγματοποίηση μεταφορών προς εξόφληση των οφειλών του προς την τράπεζα από ό,τι η σύμβαση στεγαστικού ταμιευτηρίου με την Beamtenheimstättenwerk, όπως επίσης δεν διευκρίνισε ποιο είναι το *υπηρεσιακό πταίσμα* του Συμβουλίου, επί του οποίου στηρίζεται η απαίτηση αποζημιώσεως, κατά την εξέταση των διαφόρων αιτημάτων του. Κατά συνέπεια, το αίτημα αποζημιώσεως που υπέβαλε πρέπει να θεωρηθεί επίσης απαράδεκτο, τουλάχιστον λόγω ελλείψεως επαρκούς προσδιορισμού του.

3. Κατόπιν αυτών συνάγεται ότι η προσφυγή στο σύνολό της δεν μπόρεσε να υπερπηδήσει τις ενστάσεις απαραδέκτου και ότι για το λόγο αυτό πρέπει να απορριφθεί.

Επειδή θεωρώ βέβαιη την εξέλιξη αυτή της δίκης (μολονότι δεν πρέπει βέβαια να παραβλεφθεί ότι η διοίκηση του Συμβουλίου θα μπορούσε να είναι σαφέστερη στις απαντήσεις της στα αιτήματα του προσφεύγοντος — ιδίως στην αιτιολογία των αποφάσεων 211/82 και 629/82) δεν αναφέρομαι ούτε και επικουρικώς στο βάσιμο της προσφυγής. Αν, όμως, το δικάζον τμήμα δεν συμφωνήσει με τις προτάσεις μου επί του παραδεκτού, είμαι διατεθειμένος να εξετάσω, εφόσον το επιθυμεί, και το βάσιμο της προσφυγής.

Γ. Προτείνω, επομένως, να απορρίψετε ως απαράδεκτη την προσφυγή του Brautigam. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, και το άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Δεν προέκυψε κανείς λόγος να καταδικαστεί ο προσφεύγων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, όπως ζήτησε το καθού.